

عنوان مقاله:

ارتباطات در مثنوی معنوی مولانا

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

علی اکبر اعتباریان - دکتری مدیریت دانشگاه آزاد اسلامی اصفهان واحد خوراسگان

فایزه تقی پور - دکتری مدیریت دانشگاه آزاد اسلامی اصفهان واحد خوراسگان

حسین باغ شیخی - دانشجوی دکتری مدیریت دانشگاه آزاد اسلامی اصفهان واحد خوراسگان

خلاصه مقاله:

تمدن ایران زمین تعریفی عمیق، لطیف و بسیار متفاوت از آنچه تا امروز به عنوان ارتباطات شناخته شده در خود دارد؛ از معنویات و نوشته های الهی گرفته تا ادبیات و به ویژه شعر، پدیده برقراری ارتباط همواره مورد توجه ایرانیان قرار داشته است. مقاله حاضر، در پی آرایه آرا و نظریات ارتباطی حکیم عارف، مولانا جلال‌الدین رومی به عنوان یکی از برجسته ترین چهره های ادبیات، حکمت و عرفان ایران و اسلام است و به این منظور یکی از غنیترین آثار او یعنی مثنوی معنوی رامورد واکاوی ارتباطی قرار داده تا با بررسی مفاهیم ارتباطی موجود در این اثر و نیز با برقراری ارتباط نظری میان آنچه که امروزه علم ارتباطات نامیده می شود و آنچه که در فرهنگ کهن ایرانی در ارتباط مورد توجه قرار گرفته می شد گامی هرچند کوچک در جهت بومی کردن این علم برداشته شود. روشکار به صورت کیفی و کتابخانه ای و اسنادی و با بهره گیری از شیوه هرمنوتیک که شناخته شده ترین روش برای بررسی و مطالعه آثار ادبی شعرا می باشد و به کمک فیش برداری از منابع و مآخذ مربوط به مثنوی و نیز نقدها و تفاسیر موجود و منابع ارتباطی انجام گرفته است. مولوی تمامی انواع ارتباطات را در چهار گونه ارتباطی: ارتباط با خویش، ارتباط با خدا، ارتباط با جهان هستی و ارتباط با هم‌نوعان دسته بندی نموده است. وی خود شناسی رامحور اصلی تمامی انواع ارتباطات و نیز جوهر اصلی علوم و معارف بشری معرفی می کند و محقق شدن تمام اهداف انسان را منوط به تحقق خودشناسی می داند.

کلمات کلیدی:

ارتباطات، انسان شناسی، خود شناسی، انواع ارتباط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581844>

